

Consellers d'estranyis

Una vegada, no fa gaire, Jordi Pujol va dir que tots els governs del món designen persones de confiança per ocupar determinats càrrecs. Tota la raó. El cas de les empreses públiques és un exemple d'aquesta pràctica normal a tot arreu. Persones de confiança dels polítics que governen representen els interessos públics en els consells d'administració d'aquestes empreses.

Per això, quan es van redactar els estatuts d'autonomia a l'estat espanyol, alguns van incloure la possibilitat que els governs autonòmics poguessin nomenar gent seva per seure als consells d'administració de les empreses estatals amb activitat en els seus territoris. L'Estatut de Catalunya ho diu prou clar, però aquesta possibilitat no s'ha aplicat mai, mai, mai.

La relació dels governs de la Generalitat de Catalunya amb el govern de Madrid no ha estat mai tan estreta per permetre aquesta mena de confraternitzacions al voltant de les taules dels consells d'administració de Repsol, Endesa o Telefònica, per posar uns exemples. Fins l'any passat, en què les coses van canviar arran de la victòria electoral del Partit Popular a les generals. Una victòria que no era suficient per a governar si Aznar no comptava amb el suport de Convergència i Unió.

Els estatuts del País Valencià i de les Illes Balears no són tan clars com el de Catalunya en aquest tema, però l'esperit ve a ser el mateix, sense que la lletra vagi tan lluny. Esperit que ha servit de poca cosa, perquè quan el partit polític que ha governat a Palma o València era el mateix que governava a Madrid, no ha calgut nomenar consellers "autonòmics" a les empreses públiques. Ni s'ha plantejat seriosament. I quan els partits polítics han estat diferents (cas PP-València i PSOE-Madrid), encara amb més motiu, ni parlar-ne.

Però ara, hi insistim, les coses han canviat. Massa tard, perquè en aquests moments és una incongruència nomenar representants de les comunitats autònomes a les empreses públiques quan la política de la majoria del govern és privatitzar-les. Resultat: encara que Convergència i Unió doni suport al govern de José María Aznar i pugui reclamar l'aplicació de l'Estatut d'Autonomia en aquest assumpte, no ho fa. Quedi clar que nomenar representants de la Generalitat de Catalunya als consells d'administració de les empreses públiques que tenen una part important d'activitat al Principat, tal com preveu l'Estatut, passaria lògicament per un acord formal del govern o del parlament.

Tot això no vol dir que el govern català hagi renunciat a tenir gent als consells d'administració. No ho ha fet, i a hores d'ara ja té com a mínim vuit homes de confiança en diferents consells, com a fruit dels acords amb el Partit Popular. No han estat nomenats en aplicació de l'Estatut i per això son com una mena de consellers d'estranyis. Honrats, però d'estranyis. Algun d'ell diu mig de broma que és conseller de tal o tal altra empresa pública "en representació de Catalunya".

La llista fa prou goig: Alegre (Companyia de Filipines), Espanol (Endesa), Vilaseca i Mitjà (Fecsa), Cabana, Brossa i Gomis (Potasses del Llobregat), Vilarrubí (Telefònica, ara ja totalment privatitzada). A Palma de Mallorca també s'hi apunten i sembla que, ben aviat, el conseller del Govern balear Tomeu Reus deixarà el càrrec per anar a fer de president de la companyia

elèctrica Gesa, la filial d'Endesa a les Illes. El cas de Juan Vilallonga al front de Telefònica ni compta, per molt origen valencià que tingui (és amic d'Aznar, això sí que compta).

Es a dir, les autonomies ja tenen representants a les grans empreses públiques? No. Diríem que no, vaja. En el cas de Catalunya, els ciutadans van aprovar un Estatut en referèndum que en aquest tema no s'aplica ni amb vent a favor. Els senyors de la llista que hem dit són persones de confiança del govern de Jordi Pujol, d'acord. Més del que hi havia, però menys del que preveu la llei. Perquè hi ha una altra "llista": Josep Maria Trias de Bes (Trasmediterrànea), Joan Echevarria (Fecsa), Joan Rosell (Enher)... que tampoc té res a veure amb el que diu l'Estatut. Ni amb Convergència i Unió, oi? ■

JORDI FORTUNY

"No han estat nomenats en aplicació de l'Estatut i per això són com una mena de consellers d'estranyis. Honrats, però d'estranyis."